

Arrest

nr. 39 978 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEKEERSMAEKER en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 april 2009 het Rijk binnen en diende op 20 april 2009 een asielaanvraag in. Op 24 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Donikeh. Tussen 1992 en 2005 zou u in Saoedi Arabië gewerkt hebben. In 2006 zou uw neef naar een madrassa gegaan zijn voor religieus onderwijs. Hij zou elke maand enkele dagen thuis gekomen zijn. Daar zijn vader reeds in 2006 overleed, zou u hem in het oog hebben gehouden. Toen hij in april 2009 niet naar huis kwam zou u hem in de madrassa zijn gaan zoeken. Hier beweerden ze dat uw neef naar het hoofdkwartier van de "Jamat-ud-Dawa" in Muridke was gestuurd. U zou dit hoofdkwartier verschillende keren bezocht

hebben, maar u kreeg uw neef niet te zien. Uiteindelijk zou u aangesproken zijn door één van de leiders, die u duidelijk maakte dat uw neef naar Kashmir gestuurd was. U zou naar de politie gegaan zijn om een klacht neer te leggen tegen verschillende leiders van "Jamat-ud-Dawa" maar na enkele telefoontjes weigerde de politie u te helpen. Ze zouden zelf schrik hebben voor deze groep. Daar de "Jamat-ud-Dawa" vaak jonge jongens uit arme families zoals in uw dorp, rekruteerde, zou u de mensen oproepen hebben om niet langer hun jongens te sturen. U zou dreigtelefoontjes ontvangen hebben. In juli 2008 zou men in de moskee afgeroepen hebben dat uw neef in Kashmir gesneuveld was. Op 8 september 2008 zou u samen met uw zoon op uw motor gezeten hebben toen enkele mannen u wilden tegenhouden. U probeerde te ontsnappen, maar werd neergeschoten. U zou gevallen zijn en de mannen zouden u geslagen hebben. U kon weg geraken door de tussenkomst van enkele dorpelingen. U zou naar Saiwal gegaan zijn en hier kreeg u enige medische zorgen. Eind oktober 2008 zou u Pakistan over land verlaten hebben. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België. Ter ondersteuning van uw asielaanspraak legt u volgende documenten voor: uw oude identiteitskaart, uw Saoedische rijbewijs en een Belgische medisch attest. Na uw gehoor legde u een brief voor van een lokale dignitaris en een brief van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Uw verklaringen voor het CGVS worden immers gekenmerkt door een aantal tegenstrijdigheden die de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanspraak ondermijnen. Zo verklaarde u eerst dat u in april 2007 vernam dat uw neef op een madrassa van "Jamat-ud-Dawa" verbleef, terwijl u even later verklaarde dat dit in april 2008 was (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring dat het zeker niet 2007 was, is niet afdoende. Ook beweerde u dat er van de inwoners van uw dorp tussen 2006 en 2007 vijf mensen martelaar werden (overleden), waaronder uw neef, terwijl u later weer verklaarde dat uw neef pas in juli 2008 in Kashmir sneuvelde en dus martelaar werd (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw verklaring dat uw neef de laatste martelaar in 2008 was, is niet afdoende. Ook wat betreft het incident van 8 september 2008, wat voor u de directe reden vormde om uw land te verlaten, bestaan verschillende tegenstrijdigheden. U verklaarde die dag getroffen te zijn door een kogel en zwaar in elkaar geslagen te zijn. Toen u gevraagd werd of u een medische behandeling hiervoor in Pakistan onderging, beweerde u dat dit niet mogelijk was, daar u meteen vertrokken bent. Op de vraag of u dan zo zwaar gewond de hele reis over land van Pakistan naar België ondernam (wat weinig geloofwaardig is, gezien uw beweerde verwondingen) antwoordde u positief: u zou daar in Pakistan nooit behandeld zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). Toen u nogmaals om een bevestiging gevraagd werd, verklaarde u plots dat u in Pakistan toch een medische behandeling had ontvangen, waarbij de kogel uit uw been verwijderd werd en u een soort gordel voor uw rug kreeg (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen. Bovendien had u eerder ook duidelijk verklaard dat de kogel zelfs nu nog niet verwijderd was (gehoorverslag CGVS p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u door twee kogels getroffen was: een was in Pakistan verwijderd, de andere zat nog in uw been (gehoorverslag CGVS p. 9). Echter, u had eerder al verklaard dat u slechts door één kogel was getroffen; de andere kogels zouden uw motor getroffen hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). Hierop verklaarde u dat u ook dingen kon vergeten. Dit vormt echter geen verschoning. Uw verklaringen omtrent de enige aanval op u waren dan ook opvallend tegenstrijdig wat de geloofwaardigheid ernstig ondermijnd. Ten slotte dient nog opgemerkt dat u bij het eind van uw gehoor toevoegde dat men uw zoon in Pakistan achter u gevraagd zou hebben. Daar er echter bij het begin van uw gehoor reeds gevraagd werd, of er recent nog gebeurtenissen voorgevallen waren die u persoonlijk aanbelangen, is het bevreemdend dat u dit element niet eerder had aangehaald (gehoorverslag CGVS p. 3, 10). Het lijkt er dan ook voornamelijk op dat u dit element op het einde nog wou toevoegen om uw aanspraak ernstiger te doen lijken. Dit blijkt ook uit uw verklaring na confrontatie. Door uw bewering dat het misschien iemand anders was die bij uw zoon achter u vroeg, probeerde u uw eerdere verklaring in belang te doen inboeten.

Mocht er dan toch enig geloof kunnen worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de "Jamat-ud-Dawa" dan dient er op te worden gewezen dat deze vrees gezien de gewijzigde omstandigheden in Pakistan niet langer aannemelijk is. De "Jamat-ud-Dawa" is immers sinds december 2008 een verboden organisatie in Pakistan. Verschillende van haar leden en leiders werden opgepakt en zo ook leden en leiders van de "Lashkar-e-Tayyaba", de vroegere "Jamat-ud-Dawa". Dit blijkt uit openbare informatie. Tevens werd hun hoofdkwartier in Muridke bezet door de Pakistaanse autoriteiten, ondanks uw

verkeerde bewering dat "Jamat-ud-Dawa" nog steeds actief is vanuit dit hoofdkwartier (gehoorverslag CGVS p. 7). Dat u niet exact wist wanneer "Jamat-ud-Dawa" verboden werd en daar u niet wist dat het hoofdkwartier in Muridke bezet werd, breekt verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor deze organisatie af (gehoorverslag CGVS p. 7). Overigens verklaarde u dat de voorgangers van de "Jamat-ud-Dawa", de "Lashkar-e-Tayyaba" sinds 2006 verboden is, terwijl uit informatie van het CGVS toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat deze organisatie reeds sinds 2002 verboden is in Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw beperkte kennis over de juridische status van de organisaties die u beweerde te moeten vrezen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees. U weet bovenstaande tegenstrijdige verklaringen geregeld aan uw lage opleiding. Dit vormt echter geen afdoende verklaring: uit uw gehoorverslag bleek immers dat u opvallend gedetailleerde en uitgebreide antwoorden kon geven. De tegenstrijdigheden kwamen dan ook enkel voor wanneer het uw persoonlijke vrees aanbelangde. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming zoals ze geboden wordt door de Conventie van Genève of subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw oude identiteitskaart vormt enkel een begin aan bewijs omtrent uw identiteit en nationaliteit en uw Saoedische rijbewijs wijst er op dat u mogelijk ooit in dat land werkte; De brief van uw echtgenote die volgens uw verklaringen handelt over uw problemen, kan gezien de partijdigheid van de bron niet als een objectief bewijsstuk aanvaard worden (gehoorverslag CGVS p. 11). Ook de brief van de lokale bestuurder heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Het medisch attest toont aan dat u een oogheelkundige ingreep heeft ondergaan doch voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij roept in het verzoekschrift een "schending van de materiële motiveringsplicht" in.

2.2.1. Aangezien verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een oude originele Pakistaanse identiteitskaart voor en een origineel Saoedi-Arabische rijbewijs maar laat na zijn recente identiteitsdocumenten voor te leggen wat te meer klemt nu ook zijn verklaringen over zijn paspoort onverzoenbaar zijn. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een paspoort te hebben gehad, terwijl hij tijdens het verhoor door de Commissaris-generaal plots stelde dat zijn paspoort zich bij zijn vrouw in Pakistan bevond en hij haar zou vragen een kopie op te sturen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verzoeker legt een kopie van enkele bladzijden van zijn paspoort neer maar niet van alle bladzijden zodat hij niet kan aantonen of en desgevallend wanneer hij naar Pakistan terugkeerde en of hij deze reispas gebruikte om naar Europa te komen. Daarenboven legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn reisweg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij een tijdje in Parijs te hebben verbleven, terwijl hij tijdens het verhoor beweerde tussen Italië en België nergens te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Aangezien verzoeker aangaf geen problemen te hebben met de Pakistaanse autoriteiten is het niet aannemelijk dat hij op illegale wijze Pakistan diende te verlaten. Deze vaststellingen tasten op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid

aan. In het bijzonder faalt verzoeker in zijn medewerkingplicht door zijn origineel geldig paspoort niet voor te leggen, toont hij niet aan of en desgevallend wanneer hij naar Pakistan terugkeerde. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting eveneens dat hij een nieuwe identiteitskaart bezat die in Pakistan zou liggen en waarvan hij evenmin een kopie neerlegt.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas dat wordt *“gekenmerkt door een aantal tegenstrijdigheden”*.

3.1.1. Het verzoekschrift stelt aangaande de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen *“De CG verwijt verzoeker dat hij een aantal tegenstrijdigheden heeft verteld. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker de tegenstrijdigheden onmiddellijk heeft rechtgezet. Het kan niet zijn dat het maken van een vergissing die achteraf door verzoeker zelf rechtgezet wordt, tot gevolg heeft dat zijn asielaanvraag om deze reden wordt afgewezen.”* Verzoeker gaat er aan voorbij dat uit het gehoorverslag van de Commissaris-generaal blijkt dat verzoeker zijn verklaringen voortdurend aanpast wanneer doorgevraagd wordt en wanneer hij omwille van de bijkomende vragen beseft dat hij fout geantwoord heeft. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in de opgeworpen tegenstrijdigheden afdoende te weerleggen en blijven ze gehandhaafd.

3.2. Verzoeker legt verschillende documenten neer ter staving van zijn asielaanvraag. Zo legt hij een brief neer waarvan in het verzoekschrift wordt beweerd dat ze van de hand van verzoekers broer is. De naam van de ondertekenaar Muhammad Riaz komt echter niet voor in de lijst van namen van verzoekers broers die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Bovendien staat onderaan de brief *“s/o [son of] Muhammad Abbas”*, terwijl verzoekers vader volgens zijn verklaringen bij DVZ *“Aniyat Ullah”* heet. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat het om een brief van zijn broer gaat, volgens de bestreden beslissing en volgens verzoekers verklaringen tijdens het verhoor (zie gehoorverslag CGVS, p.11) gaat het immers om een brief van een lokale bestuurder. Daarenboven heeft de brief geen officieel karakter en betreft het een persoonlijke getuigenis zodat de bewijswaarde slechts relatief en onvoldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

3.2.1. Verzoeker legt tevens een onduidelijke kopie van een brief in een vreemde taal voor waarvan de relevantie niet wordt toegelicht. Ter terechtzitting wordt toegelicht dat deze brief afkomstig is van verzoekers echtgenote en dus van subjectieve aard is, minstens onvoldoende om de waarachtigheid van het relaas aan te tonen. Het medische attest van een Belgische arts betreft een oogheelkundige ingreep die niet nader wordt toegelicht, noch wordt gewag gemaakt van de oorzaak van verzoekers oogletsel. Het attest houdt dan ook geen verband met verzoekers asielmotieven. Overigens kan worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de schotwonden en de eventuele overgebleven kogel in zijn been niet medisch worden bevestigd.

3.3. Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het louter neerleggen van documenten onvoldoende is om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen. Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de verwondingen en de nazorg naar aanleiding van een schietpartij waarbij verzoeker en zijn zoon gewond raakten (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Dit schietincident, dat de aanleiding was voor verzoeker om Pakistan te verlaten, wordt niet geobjectiveerd terwijl het een publiek incident was. Minstens had verzoeker eenduidig moeten zijn, wat niet het geval is. Verzoeker brengt overigens evenmin een begin van bewijs aan over de afgeleide problemen, zoals met de Jamat-ud-Dawa, dat zijn neef in Kashmir is gesneuveld en de dreigtelefoontjes. Zoals hoger gesteld toont verzoeker niet aan dat hij sinds 2005 opnieuw permanent in Pakistan verbleef en werkte. Hij blijkt evenmin bekend met de evolutie van de radicale groeperingen in Pakistan. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoekers verklaringen over de Jamat-ud-Dawa in strijd zijn met de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Verzoekers bewering *“dat de extremistische organisaties enkel naar de buitenwereld toe verboden zijn, maar dat zij in werkelijkheid wel bestaan. Deze groepering is nog steeds op zoek naar verzoeker. Uiteraard is het niet mogelijk dat verzoeker hiervan een bewijs voorbrengt”* blijft een blote bewering die gezien zijn tekortkoming in de bewijslast en in het bijzonder zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen geenszins volstaat om de objectieve informatie uit het administratieve dossier te weerleggen.

3.4. Hoe dan ook, voor zover verzoeker werkelijk problemen zou ondervinden in Pakistan -quod non-, toont hij niet aan dat hij zijn persoonlijke problemen met specifieke individuen niet kan ontlopen door zich elders in Pakistan te vestigen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat, in zoverre nodig, hij geen beroep kan doen op nationale bescherming. Hij verklaarde immers tijdens het verhoor *“Neen met overheden heb ik nooit problemen gekend”* (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hij heeft ten slotte geen enkele poging ondernomen om na de schietpartij bescherming te zoeken bij nationale instanties. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

3.5. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker de familiale problemen wijt aan de armoede van de familie, en de rekrutering van arme mensen door extremisten (zie gehoorverslag CGVS, p.9), terwijl hij volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken 1.050.000 Pakistaanse roepies [ongeveer 9000 euro] betaalde voor een *“illegale reis”*. Dat zijn familie arm is kan dus niet overtuigen te meer daar zijn broers allen in Saoedi-Arabië werken en verzoeker niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op de subsidiaire bescherming

4.1. Het verzoekschrift stelt *“Gelet op bovenstaande uiteenzetting heeft verzoeker zijn vrees voor foltering en mishandeling bij terugkeer naar Pakistan voldoende aannemelijk gemaakt, zodat hem minstens het statuut van subsidiaire bescherming dient te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK